

nok troer bedst vil kunne stee ad Lovgivningsveien. Jeg haaber derfor, at den høitærede Minister vil betænke sig; thi efter min Anskuelse kan han meget godt gaae ind paa et Lovforslag som dette. Jeg kunde have lyst til at berøre den Sag nøiere med Hensyn til Præster, som udfolde en særegen Virksomhed ved at reise omkring; jeg veed ikke, hvem den høitærede Minister sigter til; men jeg kjender ogsaa Præster, som komme i andre Sogne og holde der Taler, de tilbyde sig imidlertid ikke i nogen Henseende, men komme kun paa Opfordring, og jeg troer ikke, at den høitærede Ministers Udbredelse kan ramme dem, eller at de skulde forsømme Noget i deres egen Menighed.

Kirke- og Underviisningsministeren:

Her er, saavidt jeg veed, ikke Tale om nogen bestemt Geistlig, men her er kun Tale om Sagen i Almindelighed, og jeg kan forstikke den ærede Rigsdagsmand, at jeg for mit Bedkommende ikke har tænkt paa nogen bestemt Geistlig. Hvad § 2 i Lovforslaget angaaer, da skulde jeg meget tvivle paa, om ikke de administrative Afgjørelser stemme overeens med det, der er foreslaaet. Hvad § 1 derimod angaaer, da er den administrative Afgjørelse ikke i Overeensstemmelse med, hvad her er foreslaaet, og jeg finder ogsaa, at Administrationer burde beholde sig Frihed i denne Henseende og ikke berøves den Frihed, som den nu har. Den sidste ærede Taler kunde ikke forstaae, hvorledes denne Omreisen af Præster kunde give Anledning til Forsømmelse; men dette forekommer mig dog er temmelig let at forstaae; sæt f. Ex., at der i de omliggende 5, 6, 7 og 8 Sogne er flere eller færre Bedboere, der løse Sognebaandet og søge Præsten i et bestemt Sogn, at da, naar dette Lovforslag gaaer igjennem, disse Bedboere vuste, at den Præst, de søge, skal komme i deres Sognkirker og forrette de kirkelige Handlinger, og han maaskee selv føler sig tiltrukket af denne omreisende Virksomhed, da vil Følgen let blive, at han, ved saaledes at reise omkring og for-

rette kirkelige Handlinger i flere forskjellige om- liggende Kirker, kan afledes fra de Pligter, der nærmest paahvile ham. „Forsømme sin Pligt,“ — ja, det er et vanskeligt Begreb at forklare; det er vanskeligt med Bestemthed at trække Grændsen imellem at forsømme sin Pligt og ikke forsømme sin Pligt; men derimod er det ønskeligt og vigtigt, at enhver Præst har sin fulde udeelte Opmærksomhed nærmest henvendt paa den Menighed, hvori han er ansat, og paa alle de Mange, som i den trænge til hele hans Opmærksomhed, hans hele udeelte Omhu. Det er i denne Henseende, at en saadan Omreisen, en saadan Spredthed i Virksomhed som den, der i mange Tilfælde let kan blive en Følge af en Lov som den her foreslaaede, kan medføre Skade for den Menighed, i hvilken og for hvilken Præsten er ansat; thi han kan let drages hen til dem, der saaledes søge ham, og med hvem han i Et og Alt er enig, derved let tabe af Sigte, at han ikke alene skal sørge for disse; men at det først og fremmest er hans Pligt at søge de Fortabte og Forskudte i sin egen Menighed, og den Præst, der gjør dette, han vil i sin Menighed aldrig savne Stof for sin Virksomhed.

Høgsbro: Den høitærede Minister udtalte, at dette Forslag vilde udvide Grændserne mellem den administrative og den lovgivende Myndighed. Det maa da maaskee være mig tilladt at erindre om Oprindelsen til dette Lovforslag, at det nemlig fra Begyndelsen var stillet som et Endringsforslag til Loven om Sognebaandets Løsning, og at det kun var ifølge Ministerens udtrykkelige Løfte om at ville ordne Forholdet ad administrativt Veie, at det blev taget tilbage. Da dette nu har vilst sig ikke at kunne stee, er det, at det stilles igjen. Det er, saaledes forekommer det mig, ikke en Udvikelse af den lovgivende Myndighed, men kun at komme den administrative Myndighed til Hjælp paa Steder, hvor den ikke strækker til.